

то е комитетско. Направи началото, а ний ще доведемъ ловътъ до край.

Млалийтъ Каракачанинъ бѣше навжсенъ и уми-слентъ; той се въвлече не въ своето дѣло, но тъй като то му бѣ известно когато той идяше тукъ, то той не можаше да му се въспротиви. Съ съкрушение на сърцето той се убѣди колко е мило на Българитѣ хайдутството, какъ то разтърдва тѣхната душа, какъ то нѣтъ разтързва мислитѣ и устата, какъ се е срастнало съ тѣхъ; и какъ тѣжко и неохотно тѣ се прѣдаватъ на юначеството, какъ нито единъ отъ тѣхъ не може да сполучи на това поприще самостоятелностъ, и встѣзва въ него сѣкашъ като че ли го влечатъ съ вжжѣ.

Кой бѣше младежъ Каракачанинъ? Той е Българинъ както и останалитѣ двама негови съпътници; пѣкога той билъ другаръ на Хаджи Димитра и заедно съ него свършилъ своето образование въ старий Клевъ, въ онѣзи всеславянска столица, която е давала, дава и ще дава на всичкитѣ колѣниз отъ Славянското племе люде на саблята и люле на перото. Тамъ е люлката на Славянската вѣра, свобода и слава и Владимиръ, Баянъ и Игорьъ, три най-драгоценни за славянското сърдце съкровища, всичкитѣ трима сж Киевляни. За това Клевъ е градъ всеславянский. Който въ него възпита свойгъ духъ, той ще порастне Славянинъ; който въ него утвърди своята столица, той ще господствува надъ Славянский миръ. Тамъ получиха своето нравствено развитие Хаджи Димитръ Асѣповъ и Данко Котленский; първий привикна себе си за война въ биткитѣ съ Чеченцитѣ и съ Черкевитѣ, за да се върне въ Балкана и тамъ да загина; вторий се е билъ съ Бухарцитѣ въ стѣнитѣ на Туркестанъ и се върналъ въ родната си земя образованъ и очитенъ. Тѣ двамата сж дѣтца на Балканитѣ и двамата паднаха жертва на комитетитѣ, които иснаха да облагородятъ съ тѣхъ хайдутитѣ и да ги прѣправятъ, ако е възможно, на юнаци.

Нему се искаше поне да се избави отъ участие въ грабежитѣ при Котелъ и въ Ергени, и за това той на драго сърдце се съгласи да пхтува за Филибе за да